

Bilag 2

København, den 1. november 1951.

Hr. arbejds- og socialminister Poul Sørensen.

Efter at hr. socialministeren den 3. oktober 1951 har genfremsat det forslag til lov om arbejderbeskyttelse, som blev fremsat i folketinget den 10. marts 1949, ønsker underskrevne organisationer at udtale, at vi kan henholde os til den henvendelse til regering og rigsdag angående dette lovforslag, som vi fremsendte i december 1949. Henvendelsen er optrykt som bilag 6 på side 23 i den af folketingsudvalget angående det pågældende lovforslag den 4. september 1950 afgivne beretning. Da vor henvendelse er ret omfattende og detaljeret, benytter vi denne lejlighed til for overskuelighedens skyld at trække hovedpunkterne for vore betragtninger op.

Hvis man i den kortest mulige form skal resumere vor henvendelse, kan det slås fast, at vi har 6 hovedindvendinger mod lovforslagets opbygning foruden en række indvendinger mod forskellige af lovforslagets særlige bestemmelser.

- 1) Vor første principielle indvending er, at lovens *område* er meget for omfattende. Der er
 - a) områder, der slet ikke bør medtages (handels- og kontorvirksomheder),
 - b) områder, der burde omfattes af *særlig lovgivning* (løsning og lastning),
 - c) områder, hvor det vel er naturligt at loven gælder, men hvor den nuværende lovs sondring mellem store og små virksomheder bør opretholdes.
- 2) Vor anden indvending er mod lovens karakter af *rammelov*, idet dette betyder, at fastlæggelsen af de for borgerne gældende retsregler forlægges fra lovgivningsmagten til administrationen, hvorved borgerne afskæres fra direkte i loven at kunne se, hvilke regler der er gældende for dem.
- 3) Vor tredje principielle indvending er, at lovens opbygning nødvendiggør meddelelse af *dispensationer* i meget vidt omfang. Vi er naturligvis ikke imod dispensationer; men vi er imod den form for lovgivning, der nødvendiggør dispensationsadgang. Mod dispensationssystemet kan der rettes alvorlige anker:
 - a) Det er tungt og besværligt.
 - b) Det skaber mulighed for uensartede afgørelser af ensartede tilfælde.
 - c) Der er erfaringsmæssigt uvilje mod at give de fornødne dispensationer.

Vi ser sådan på det, at både bemyndigelseslovprikkippet og dispensationsprincippet betyder, at erhvervslivet i for høj grad prisgives administrationens skøn. Disse betragtninger fører naturligt frem til:

- 4) Vor fjerde principielle indvending mod forslaget, nemlig dets *tendens til at begrænse muligheden for domstolskontrol* med administrationens afgørelser. Det sunde retsprincip i grundlovens § 70, hvorefter domstolene skal „påkende ethvert spørgsmål om øvremyndighedens grænser“, udhules stærkt i forslaget. Især er det uheldigt, at forslaget på en række punkter går ind for princippet om at gøre administrationens afgørelser endelige, altså på forhånd at afskære muligheden for den grundlovsmæssige domstolskontrol. Vi peger eksempelvis på § 58 og især på lovforslagets bemærkninger hertil, side 106, hvor det *urigtigt* siges, at den foreslåede bestemmelse „svarer til reglen i § 39 i fabrikloven“. § 39 i den nugældende lov indeholder en aldeles klar fastslåen af retten til domstolsprøvelse i modsætning til forslaget § 58. I denne forbindelse kan videre peges på § 11, stk. 1, der omhandler udstedelse af regulativer og svarer til den nugældende lovs § 10, men ikke som § 10, stk. 4, klart fastslår adgangen til domstolsprøvelse.
- 5) Vor femte principielle indvending er, at lovforslaget på særdeles uheldig måde *griber ind* i forhold, der altid har været og fremtidig bør være reguleret gennem *kollektive overenskomster*. Eksempelvis kan her peges på visse af bestemmelserne i § 14.